

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **N. a. N.**, nar., státní příslušnost S., t. č. v, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava, proti žalované: **Policie ČR - Krajské ředitelství policie kraje Vysočina**, odbor cizinecké policie, se sídlem Vrchlického 46, 587 24 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 5. 2018, čj. KRPJ-46650-21/ČJ-2018-160022-SV,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odboru cizinecké policie ze dne 9. 5. 2018, č.j. KRPJ-46650-21/ČJ-2018-160022-SV **s e z r u š u j e** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **6 800 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ladislava Barty, advokáta, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou ze dne 8. 6. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 5. 2018, č.j. KRPJ-466550-21/ČJ-2018-160022-SV (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce ve smyslu § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), a to za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného

k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států EU (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění žalobce byla stanovena na 50 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že vycházela z následujících zjištění. Žalobce byl zadržen dne 7. 5. 2018 při kontrole motorového vozidla tov. zn., jedoucího po dálnici D1 směrem na Prahu, přičemž sdělil, že nechal doklady v Německu. Žalobce ukázal policistům fotku svého cizineckého cestovního pasu vydaného v Německu na jméno N. A. N. Bylo zjištěno, že jde o nežádoucí osobu vedenou v SIS II, jíž je zakázán vstup do schengenského prostoru, neboť představuje bezpečnostní riziko. Žalobce byl zajištěn ve smyslu § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii ČR. Po provedení lustrací v evidenci EURODAC byla zjištěna shoda podle otisků prstů s osobami pod ID, DE ze dne 8. 4. 2014 a ID ze dne 1. 5. 2018. Dne 8. 5. 2018 bylo s cizincem zahájeno řízení o správním vyhoštění, v rámci něhož byl vyslechnut za přítomnosti tlumočníka. Z tohoto výsledku vyplynulo, že je svobodný, ale má přítelkyni rumunské státní příslušnosti žijící v Německu (Leipzig). Mají spolu syna, který žije u prarodičů v Rumunsku. Zbytek své rodiny má v Sýrii. Odtud vycestoval v roce 2013 přes Libanon, Egypt a Libyji za prací, aby si vydělal na letenku do Evropy. Nakonec odcestoval lodí na Maltu, odkud se za pomoci převaděče dostal do Itálie. Poté pokračoval do Nizozemí, kde si na to požádal o azyl, který mu byl zamítnut. Proto pokračoval dále do Německa, kde opět požádal o azyl a následně mu byl vydán cizinecký pas. Začal v Německu podnikat a založil si rodinu, ale jejich syn žije od narození v Rumunsku. Žalobce tvrdil, že do ČR odjeli dne 7. 5. 2018 za účelem nákupu cigaret, ale nakonec je nekoupil. Doklady s sebou neměl proto, že jeho cizinecký pas je už neplatný, potvrzení o prodloužení dokladu někde ztratil. O vedení své osoby v systému SIS II jako nežádoucí cizinec nic neví, nic nespáchal. Na území ČR nemá žádné příbuzné. Do Sýrie se vrátit nechce, příp. vyhoštění by znamenalo zásah do jeho soukromého a rodinného života. Na základě přeshraniční spolupráce se SRN žalovaná zjistila, že žalobce přijel do SRN dne 25. 3. 2014 a byla mu udělena mezinárodní ochrana, která mu byla na základě bezpečnostních pochybností (podezření z členství ve sdružení islámských extrémistů) odebrána. Žalobce se odstěhoval neznámo kam.

Se žalobcem byl proveden doplňující výslech ze dne 9. 5. 2018, v němž žalobce uvedl, že není pravda, že byl v Brně pro cigarety. Uvedl, že byl v Rumunsku navštívit syna, kde zároveň požádal o azyl, zatímco jeho přítelkyně zůstala v Německu. Rumunské dokumenty zanechal v kempu pro žadatele o azyl. Dne 6. 5. 2018 se rozhodl, že nemůže žít v Rumunsku, chtěl se vrátit do Německa ke svému podnikání a za svou přítelkyní. Nechal se odvézt do Maďarska dodávkou. Přítel z Německa mu domluvil dopravu z Budapešti do Německa a přes SR se dostal do ČR, kde byl zadržen policií.

Z uvedených důvodů žalovaná uzavřela, že je dostatečně odůvodněn závěr o zajištění osoby žalobce, neboť nelze účinně uplatnit mírnější opatření, a to i z toho důvodu, že žalobce se pravděpodobně na území Německa skrýval a vyhýbal se vyhoštění, přičemž během výslechu podal nevěrohodné informace. Byla tedy naplněna kritéria vážného nebezpečí útěku. Při stanovení doby zajištění žalovaná přihlédla k předpokládané

složitosti přípravy předání žalobce podle nařízení Dublin III. Podle názoru žalované je doba 50 dnů dostatečná a potřebná lhůta k zajištění a realizaci předání cizince, a to s ohledem na to, že cizinec nemá doklad totožnosti ani vízum. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaná rozhodla, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

Jelikož žalobce ani nestihl podat žádost o mezinárodní ochranu v České republice před tím, než byl žalovanou zajištěn, je třeba při stanovení okamžiku, od něž lze počítat měsíční přípustnou dobu zajištění, vycházet nikoliv z doby podání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť taková žádost na území České republiky vůbec podána nebyla, nýbrž analogicky z doby, kdy se žalovaná dozvěděla, že u žalobce připadá v úvahu aplikace Dublinského nařízení, tedy jeho eventuální předání do Německa. Účelem striktní limitace omezení osobní svobody je bezpochyby to, aby zajišťující stát skutečně urychleně požádal o převzetí zajištěného cizince. Na provedení této žádosti má pak zcela pevně omezenou lhůtu jednoho měsíce. Jakékoliv rozvolnění takové lhůty a tolerance odchylek prodlužující prvotní zajištění by zcela nepřijatelně narušily právní jistotu týkající se doby zajištění, jejíž nastolení je účelem článku 28 nařízení Dublin III. V případě žalobce žalovaná zjevně zjistila, že přichází v úvahu předání do Německa již při lustraci jeho identifikačních údajů v systému EURODAC. Již od provedení této lustrace tedy začala běžet jednoměsíční doba zajištění žalobce. Po uplynutí této doby je další zajištění žalobce v situaci, kdy žalovaná při vydání původního rozhodnutí nemohla nijak předjímat, zda příslušný správní orgán podá včas žádost o převzetí žalobce a zda bude včas doručena souhlasná odpověď Německa, zcela nezákonné. Vzhledem k tomu, že nezákonnost délky zajištění může být posuzována i předem, je zřejmé, že postačí, pokud prodloužení nezákonné doby mohlo potenciálně zasáhnout do základního práva na svobodu, a nebylo tedy na místě čekat na to, zda bude po uplynutí jednoho měsíce od prvotního omezení osobní svobody žalobce dán případný nový důvod zajištění (např. skutečnost, že byla v měsíční lhůtě podána žádost o převzetí žalobce). Tento závěr ostatně vychází i z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 2 As 115/2013-59 ze dne 10. 4. 2014).

V případě 50-denního zajištění za účelem předání do jiného schengenského státu se pak jednoznačně jedná právě o tento případ, tedy situaci, v níž existuje rozhodnutí, které může omezit osobní svobodu žalobce nezákonně v celé řadě případů, a to nejen, pokud by nebyla podána žádost o převzetí žalobce Německem, nýbrž např. i v případě, že by naopak Německo na žádost podanou na začátku měsíční lhůty odpovědělo briskně, a v průběhu 50denního zajištění by uplynulo i šest týdnů určených na realizaci samotného předání, aniž by k předání fakticky došlo. V těchto výše uvedených případech by záviselo jen na aktivním jednání žalované, zda bude žalobce propuštěn na svobodu pro odpadnutí důvodů zajištění, nebo zda bude v nezákonném omezení osobní svobody pokračováno nadále. Takto široký prostor pro eventuální nezákonné omezení osobní svobody pochopitelně akceptovat nelze, a to již z toho důvodu, že žalovaná má k dispozici dostatek možností, jak dobu zajištění stanovovat v závislosti na průběhu dublinského řízení. Pokud snad lze

uvažovat o prvotním zajištění cizince podle ustanovení § 129 odst. 1 na dobu přesahující měsíc vyplývající z nařízení Dublin III o dobu v řádu dní, zcela jinou situaci představuje zajištění na dobu 50 dní, neboť tato doba představuje zcela nepřiměřený a excesivní zásah do osobní svobody cizince a vytváří neakceptovatelný potenciál pro nezákonné omezení osobní svobody cizince v případě, že by důvody zajištění cizince za účelem jeho předání do Německa odpadly.

IV. Vyjádření žalované

Ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 6. 2018 žalovaná uvedla, že čl. 28 nařízení Dublin III nemohl být v případě žalobce porušen, neboť cizinec byl zajištěn v souladu s ustanovením § 129 odst. 1 ZPC, kde se doba trvání zajištění cizince stanoví s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Lhůta jednoho měsíce se vztahuje k žádosti o převzetí nebo přijetí zpět podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nemůže proto být vázána institutu zajištění cizince v souladu se ZPC.

Dále žalovaná odkázala na to, že dne 10. 5. 2018 byla ze strany Ministerstva vnitra zaslána žádost o vydání závazného stanoviska o převzetí výše uvedeného cizince v souladu s nařízením Dublin III. Lhůta pro odpověď na žádost o přijetí zpět byla stanovena do 24. 5. 2018.

Dne 14. 6. 2018 bylo zasláno Ministerstvem vnitra oznámení o průběhu řízení podle nařízení Dublin III s informací, že ani jeden z dožadovaných států o přijetí žalobce zpět nezaslal souhlas s přemístěním. Proto byla ze strany Ministerstva vnitra zaslána žádost o přehodnocení rozhodnutí, kdy SRN dne 11. 6. 2018 rozhodla o nepřijetí cizince zpět a Rumunsko doposud ve lhůtě do 18. 6. 2018 nezaslalo své stanovisko.

Ke návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí v části týkající se uložení náhrady nákladů řízení žalovaná podotkla, že rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady správního řízení se přímo váže k meritornímu rozhodnutí. Upozornila na skutečnost, že řízení, ve kterém by toto rozhodnutí bylo vydáno, bylo zastaveno, a proto odpadá smysl samotného rozhodnutí o nákladech vydaného pod č.j. KRPJ-46650-14/ČJ-2018-160022-SV.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Ze **správního spisu** žalované vyplývají následující skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince vyplývá, že k zajištění žalobce ve smyslu § 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, došlo dne 7. 5. 2018 v 21:50 hod. Podle záznamu ze systému EURODAC vyplývá, že k osobě žalobce byly v systému nalezeny tři záznamy –

z Nizozemí, Německa a Rumunska. Ve spisu se nachází rovněž kopie německého cestovního pasu žalobce platného do dne 8. 9. 2017. Z odpovědi Spolkové policie SRN na žádost žalované o poskytnutí informací o osobě žalobce vyplývá, že tento přijel poprvé do SRN dne 25. 3. 2014, přičemž po udělení mezinárodní ochrany se odstěhoval dne 10. 4. 2017 neznámo kam. Mezitím mu byla mezinárodní ochrana na základě bezpečnostních pochyb odňata. Důvodem vedení v SIS je podezření ze členství žalobce v organizaci islámských extrémistů. Se žalobcem byl dne 8. 5. 2018 proveden výslech v rámci zahájeného řízení o uložení správního vyhoštění, a dále dne 9. 5. 2018 doplňující protokol o výslechu, při němž žalobce svou výpověď částečně upravil v tom směru, že v Rumunsku navštívil svého syna, požádal tam o azyl, nicméně rozhodl se odjet zpět do Německa a na zpáteční cestě byl zadržen českou Policií. Po vydání napadeného rozhodnutí žalovaná požádala Ministerstvo vnitra, OAMP – odd. Dublinského střediska o vydání stanoviska pro další postup ve věci. Usnesením ze dne 16. 5. 2018 bylo zastaveno řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Ministerstvo vnitra žalované odpovědělo oznámením ze dne 11. 5. 2018, že byly odeslány žádosti o přijetí žalobce zpět do SRN, Nizozemí a do Rumunska, přičemž u všech byla lhůta k odpovědi stanovena do 24. 5. 2018. Podle oznámení o průběhu dublinského řízení ze dne 14. 6. 2018 Ministerstvo vnitra uvedlo, že obdrželo rozhodnutí o všech tří uvedených členských státech, nicméně bylo negativní. Proto byl zahájen postup remonstrace – žádosti o přehodnocení rozhodnutí, k čemuž bylo Německu a Rumunsku stanovena lhůta do dne 18. 6. 2018, přičemž dne 11. 6. 2018 Německo zaslalo opět negativní odpověď.

Krajský soud v první řadě uvádí, že jedinou spornou otázkou v posuzované věci je délka stanovené doby trvání zajištění žalobce (50 dnů od okamžiku omezení osobní svobody).

Právní úprava zajištění v nařízení Dublin III (čl. 28) je přímo aplikovatelným a bezprostředně závazným právním rámcem, v němž se mohou členské státy pohybovat, považují-li za nezbytné použít proti migrujícímu cizinci (státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti), který požádal v některém z členských států EU o udělení mezinárodní ochrany, opatření omezující jeho osobní svobodu za účelem jeho předání do členského státu příslušného k vyřízení jeho žádosti. Podle čl. 28 odst. 3 tohoto nařízení platí, že *„Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“*

K tomu je zapotřebí připomenout ještě bod 20 preambule tohoto nařízení, podle něhož platí, že „*k zajištění žadatelů by mělo docházet v souladu se zásadou, že osoba by neměla být zajištěna pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu. Zajištění by mělo trvat co nejkratší dobu a podléhat zásadám nezbytnosti a proporcionality. Zajištění žadatelů musí být v souladu zejména s článkem 31 Ženevské úmluvy. Řízení podle tohoto nařízení týkající se zajištěné osoby by měla probíhat přednostně a v co nejkratších lhůtách. Pokud jde o obecné záruky ve vztahu k zajištění, jakož i případně podmínky zajištění, měly by členské státy uplatňovat ustanovení směrnice 2013/33/EU, rovněž na osoby zadržované na základě tohoto nařízení.*“

Je třeba vycházet z toho, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu by mělo být krajním prostředkem (ultima ratio), jak docílit jeho přemístění podle principů a mechanismů nařízení Dublin III do členského státu odpovědného za vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V posuzované věci bylo napadené rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění vydáno v rozporu s principy, na nichž je úprava zajištění cizince obsažená v nařízení Dublin III zbudována, a to z následujících důvodů.

Jak dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č.j. 7 Azs 11/2015 – 32, lhůty obsažené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III představují zároveň také maximální limity pro trvání zajištění cizince, jakkoliv toto ustanovení nemluví přímo o maximální době trvání zajištění. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku výslovně uvedl, že „*Citované ustanovení nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince. Ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. Kromě toho však ve svém pododstavci čtvrtém uvádí, že cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Z těchto dvou lhůt tak nařízení implicitně činí zároveň maximální doby trvání zajištění. Ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu je pak nutno tyto maximální doby respektovat již v rámci stanovení doby zajištění cizince v rozhodnutí o jeho zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění). Nepostačuje spoléhání se na to, že správní orgán v případě uplynutí lhůt dostojí své povinnosti podle čl. 28 odstavce třetího, pododstavce čtvrtého nařízení Dublin III a cizince okamžitě propustí. Jeho pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o zajištění (popř. o prodloužení doby trvání zajištění) by totiž i v takovém případě mohlo sloužit jako titul k dalšímu omezování osobní svobody cizince. Již samotná potencialita takového stavu, který by byl zjevně v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III, by způsobovala nezákonnost rozhodnutí o zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění).*“

Z uvedeného právního názoru krajský soud konzistentně vychází při posuzování zákonnosti stanovené délky doby zajištění (viz k tomu blíže např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2016, č.j. 33 A 66/2016-37, a dále ze dne 2. 6. 2017, č.j. 33 A 23/2017-25, přístupné na www.nssoud.cz). Podle názoru krajského soudu není možno při prvotním zajištění cizince přistoupit na svévolné či libovolné stanovení lhůty k zajištění cizince bez ohledu na lhůty obsažené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III s poukazem na ustanovení § 129 odst. 6 věty první ZPC, podle níž platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince, jak argumentuje žalovaná. Toto pravidlo stanoví pouze rámcová kritéria, k nimž je třeba při stanovení doby zajištění přihlídnout, nicméně na principu přednosti evropského práva je třeba nejprve zohlednit lhůty plynoucí z přímo aplikovatelné právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III, což potvrzuje i citovaná judikatura.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí evidentně z těchto principů nevycházela, neboť stanovila dobu zajištění v délce 50 dnů, aniž by jakkoliv konkrétněji zdůvodnila, o jaké právní normy se přitom opírá a z jakých skutečností přitom vychází. Jediný argument uvedený žalovanou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že doba 50 dnů dostatečná a potřebná lhůta k zajištění a realizaci předání cizince, a to s ohledem na to, že cizinec nemá doklad totožnosti ani vízum, je zcela nedostatečný vzhledem k naplnění požadavků nařízení Dublin III. (nezbytnost zajištění, minimalizace zásahu do osobní svobody cizince). V případě problémů (které se v dublinském řízení o přemístění žalobce skutečně objevily) je pak na místě řešit situaci prodloužením zajištění, avšak nikoliv prvotním zajištěním zásadně překračujícím délku jednoho měsíce. Stanoví-li čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, že „[p]okud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu“, měla žalovaná odvinout svou úvahu o stanovení délky doby zajištění žalobce od skutečnosti, že žalobce v ČR nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a tudíž je třeba dobu zajištění počítat od okamžiku, kdy byl ztotožněn v systému EURODAC a vznikla tak důvodná domněnka, že se na něho vztahuje nařízení Dublin III a bude s ním vedeno řízení o přemístění. Lhůta pro prvotní zajištění cizince za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III. by v takovém případě měla korespondovat (tzn. blížit se) lhůtě jednoho měsíce a příp. mírné překročení této lhůty je třeba srozumitelně a řádně zdůvodnit.

Jak vyplývá ze správního spisu, žádosti o přijetí žalobce zpět do některého ze tří uvedených členských států EU byly odeslány Ministerstvem vnitra dne 10. 5. 2018 (oznámení ze dne 11. 5. 2018), přičemž tohoto dne se žalovaná dozvěděla také o stanovení lhůty k odpovědi (do dne 24. 5. 2018). Dne 14. 6. 2018 se pak žalovaná dozvěděla o negativních odpovědích žádaných členských států a následně zahájeném procesu remonstrace (přehodnocení nesouhlasu s přemístěním cizince). Na tyto skutečnosti pak mohla reagovat v rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce, ovšem pouze v rámci konečného součtu lhůt stanovených čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Krajský soud upozorňuje na to, že na celkovém limitu doby možného zajištění cizince za účelem předání podle nařízení Dublin III nic nemění ani aktivace mechanismu přehodnocení negativní odpovědi členského státu (viz k tomu zejm. citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 6. 2017, č.j. 33 A 23/2017-25). Pokud žalovaná rovnou v prvotním rozhodnutí o zajištění stanovila délku doby zajištění podle času potřebného provedení k realizaci přemístění, přičemž ani blíže nezdůvodnila, proč je třeba se odchýlit od doby jednoho měsíce předvídané nařízením Dublin III o 20 dnů, zatížila své rozhodnutí nezákonností. Napadené rozhodnutí proto nemůže obstát, jakkoliv jsou ze správního spisu důvody pro zajištění žalobce zcela zřejmé.

Ohledně zmínky žalobce o tom, že napadá rovněž rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, které bylo vydáno v řízení o správním vyhoštění, krajský soud pouze konstatuje, že toto rozhodnutí nebylo vzhledem k jednoznačně označenému předmětu řízení a obsahu žaloby jednoznačně směřující pouze proti rozhodnutí o zajištění žalobce (srov. žalobní petit) soudem přezkoumáváno. Navíc vzhledem k zastavení řízení o správním vyhoštění žalobce, v rámci něhož bylo toto rozhodnutí vydáno, je třeba považovat rozhodnutí o náhradě nákladů za vyhaslé a neúčinné.

Závěrem obiter dictum krajský soud dodává, že nic na uvedených závěrech podle jeho názoru nemění ani relativně nedávný rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2017 ve věci C-

60/16 Mohammad Khir Amayry v. Migrationsverket týkající se počítání doby zajištění v situaci, kdy byl cizinec zajištěn v pozdějším stadiu dublinského řízení a podle jehož závěrů může za určitých okolností doba zajištění přesáhnout dobu šesti týdnů stanovenou citovaným čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III k realizaci přemístění (viz zejm. body 41 – 43 odůvodnění citovaného rozsudku).

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc k dalšímu řízení žalované (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

Úspěšnému žalobci vznikly náklady na právním zastoupení advokátem na základě plné moci. Náhradu odměny za právní zastoupení krajský soud určil ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tedy na náhradě nákladů právního zastoupení žalobce přísluší částka 6800 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH. Jelikož žádné jiné náklady žalobce neuplatnil a ani nevyplývají ze spisu, činí tato částka i celkovou sumu náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaná povinna nahradit žalobci k rukám jeho zástupce za podmínek stanovených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. června 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.